Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Runeberg, Johan Ludvig.; efter Runebergs: "Fänrik Ståls sägner" ; ved Erik Bøgh.
Titel | Title:	Sven Due : et Billede fra den finske Krig
Alternativ titel | Alternative title:	Sven Dufva.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	[Kbh.], [1855]
Fysiske størrelse | Physical extent:	8 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

Scetryk af: Ydun. Ugeskrift for Damer, No. 7, 1856.

Sven Due,

et Billede fra den finske Krig, efter Runebergs;

„Fänrik Ståls Sägner",

ved

Erik Bogh.

Sven Dues Fader var Sergeant,
en fattig gammel Mand;
Engang i Konning Gustavs Tid,
da slog han for sit Land;
Nu sad han paa sin Husmandslod
og tog sit Brød af den —
Ni Børn opvoxed i hans Hjem,
og yngst af dem var Sven.

Man veed just ikke saa bestemt,
om Gubben har havt nok
Forstand og Vid at dele ud
til hele denne Flok;
Isaafald har de Ældste faa't
formeget — det er vist —
Thi stakkels Sven fik Ingenting,
fordi han kom tilsidst.

Hvordan det gik, blev Sven dog stor
og stærk alligevel.
Han pløied Mark og fælded Skov
og slæbte som en Træl,
Hans Sind var fromt, hans Hu var glad,
hans Aasyn aldrig tvert;
Han gjorde Alt med Hjertenslyst,
men gjorde Alt forkeert.

„Men Sven, min stakkels dumme Sven —"
saa udbrød Gubben tidt,
„Hvad skal der blive af Dig dog!
Nu gaaer det snart for vidt."
Deraf blev Sven til Slutning kjed,
han samlede sit Mod
Og tænkte nu paa egen Haand,
saa godt som han forstod.

Og da nu gamle Due kom
en Morgenstund igjen
Med sit: „Hvad skal Du blive til,
min stakkels dumme Sven!" —
Fandt han med Skræk for første Gang
sin Søn til Svar parat —
Sven aabnede sin brede Mund
og svarte: „Til Soldat!"

Sergeanten maalte ham dog kun
med haanligt Blik og trak
Paa Skuldren, mens han brummede:
„Du — Du, Soldat? — Aa Snak!"
„Jo" — meente Sven — „det Arbeid her
gaaer over min Forstand;
Det er vist lettere at slaae
og falde for sit Land."

BIBLIOTHECA REGIA

Da tindrede den Gamles Blik,
en Taare stjal sig frem,
Men Sven tog Posen paa sin Ryg
og vandred fra sit Hjem.
Han lod sig mønstre, og, som sagt,
han var jo stærk og stor,
Og det var dengang nok — han blev
Rekrut ved Dunckers Corps.

Nu blev der da en Exercits,
og den var værd at see —
Ja, om det var hans Corporal
saagar — han maatte lee.
Han skreg og lo og bandede
og bandede og lo,
Men Sven blev ved sin Exercits
med samme gode Ro.

En saa utrættelig Rekrut
vist aldrig før man fandt,
Han stampede, saa Jorden skjalv,
og gik, saa Sveden randt.
Han dreiede sig længe, førend
det blev commandeert:
Omkring, og Høire=, Venstre=om!
Alt gjorde han — forkeert.

„Gevær paa Skulder!" lærte han
og „Hviil!" — „Gevær ved Fod!" —
Og „Præsenteer!" og „Fæld Gevær!" —
det Hele han forstod;
Men hed det „Hviil!" saa skuldred han,
og hed det „Præsenteer!"
Saa fælded han Gevær paa Stand —
det var nu hans Maneer.

Snart var Sven Dues Exercits
berømt, hvorhen han kom;
Den morede Enhver — men det
brød han sig aldrig om.
Han gik sin jevne, trygge Gang,
sig selv bestandig liig —
Han vented paa en bedre Tid,
og saa — saa blev der Krig.

Nu brød man op, og man holdt Raad,
før Corpset drog afsted,
Om Due kunde kaldes klog
og burde tages med.
Han lod dem snakke — „Hvis jeg ei
maa følge med — Nu ja:
Jeg kan vel ene finde Vei,
saa mødes vi endda!" —

Og kort sagt, Randsel og Gevær
beholdt nu ogsaa han.
Paa Marchen var han Alles Dreng,
i Slaget var han Mand,
Han ændsede sit Slid og Slæb
saa lidt som Fiendens Ild,
Og aldrig hed det, han var feig.
blot tosset af og til.

Den tappre Sandels var just nu
paa sit Tilbagetog,
Og langsmed Bredden af en Aa
hans Skarer langsomt drog.
Paa Hærens Vei, lidt længer op
ad Aaen var en Bro —
Der laa en Forpost — en Snees Mand —
i bedste Mag og Ro.

Den lille Flok var blot sendt ud
at jevne Vei og Sti;
Det havde den besørget,
og, da det saa var forbi,
Gik den paa Fouragering
i en Bondegaard tæt ved
Og lod Sven Due passe paa,
for han var ogsaa med.

Men, som de sad derinde
og tog for sig, hvad de fandt,
Paa skumhvid Hest i strakt Galop
kom Sandels Adjutant.
„Til Broen, Karle!" raabte han —
„For Guds Skyld — i Gevær!
Man veed forvist, at Russerne
vil over Aaen der!"

„Og I" — saa talte han til den,
der førte Troppen an —
„Kast Broen, om I kan, hvis ei
saa slaaes til sidste Mand.
Thi Alt var tabt, hvis Fienden her
slap over bag vor Ryg.
I skal faae Hjælp — den er paa Vei,
den kommer — vær kun tryg!"

Han fløi tilbage. Flokken løb
til Broen rask afsted.
Det myldred alt af Russere
paa Aaens anden Bred;
De samled sig i tæt Geled,
de lagde an, de skød,
Og otte Finner segned,
da den første Salve lød.

Det blev for varmt. En Salve til —
og der var ikke fleer
End fem af Finnerne igjen —
da hed det: „Retireer!“ —
Commando-Ordet lyſtred de
ihaſt — paa een Mand nær.
Det var Sven Due, han tog feil
og fældede Gevær.

Han havde ſom ſædvanligt
ikke rigtig hørt Beſked.
Iſtedenfor at flygte
rev han Broens Planker ned.
Der ſtod han ret ſaa rolig,
ſom om Seiren var ham vis,
Parat at viſe Fienden
ſin berømte Exercits.

Den kom han til at viſe ſtrax,
og det med Fynd og Klem.
Paa Broens ſmalle Planker
ſtormed Ruſſerhoben frem;
Men Mand for Mand han lærte dem,
ſaa hurtig ſom de kom,
Sit — „Høire — Venſtre“, ſaa de faldt,
ſnart ret, ſnart aved om.

Hvad mægted Kolb og Bajonet
mod denne Kæmpes Vold!
Og imod Fiendens Kugleregn
var Fienden ſelv hans Skjold.
Dog nye Skarer ſtormed frem —
det blev beſtandig ved —
Men nu kom Sandel med ſin Flok
og vilde være med.

„Ret saa!“ — han raabte — „det var Ret,
min Søn! — Slaa til dem, Du! —
Lad ingen Djævel slippe frem! —
hold ud en Stund endnu.
Det kan man kalde en Soldat! —
saa skal en Finne slaaes!
Fort Karle! — Skynd Jer nu til Hjælp;
hans Mod har reddet os!“

Tilintetgjort var Fiendens Plan,
og Kampen var kun kort.
Den hele Skare vendte om
og drog sig langsomt bort.
Da Alt var tyst, steg Sandels af
og gik til Aaen ned
Og spurgte efter ham, der stod
paa Broen nys og stred.

Han laa just der, hvor nys han stod —
han laa paa samme Plet,
Han havde kæmpet som en Mand —
nu var han bleven træt.
Han syntes have lagt sig ned
til Hvile paa sin Leg —
Han var ei mere tryg end før,
men noget mere bleg.

Og Sandels bøiede sig ned
der, hvor den Faldne laa —
Det var ei nogen Fremmed — Nei! —
En god Bekjendt han saae.
Men hvor hans Hjerte havde hvilt,
var Græsset farvet rødt:
Hans Bryst var truffet af et Skud —
han havde alt forblødt.

— „Den Kugle vidſte, hvor den traf!
Ja ſandelig! — Jeg troer,
Den vidſte noget meer end vi“ —
var Generalens Ord.
Den lod hans Pande ſmukt i Fred,
thi den var tom og arm,
Men holdt ſig til, hvad bedre var,
hans ædle, tappre Barm.

Og disſe Ord gik ſiden om
i Hæren vidt og bredt,
Og allevegne ſagde man,
at Sandels havde Ret:
Det var kun grumme lidt Forſtand
Sven Due havde faa't;
Et daarligt Hoved havde han,
men Hjertet — det var godt.

Berlingſke Bogtrykkeri.